

Fraværelsen har været mere end 4 Maaned. Det er netop det haarige Opholds Kortvarighed, der har gjort det muligt i de mindre Kommuner at kunne sørge Udløbet af dette Tidrum faae de Fattige, hvis Overtagelse til Forsørgelse befrygtedes, dreene bort til andre Kommuner eller paa anden Maade unddrage sig Forsørgelsespligten. So fortere disse Ophold sættes, desto mere, jo længere, desto mindre vil der hertil blive Leilighed, og naar Fødestedet — for vægte Børns Vedkommende Udsættelsesstedet — bliver Forsørgelsesstedet, vil det være meget vanskeligt for nogen nok faa paapassende Fattigbestyrelse med Held at kunne udføre disse Bevægelser paa den siffige Økonomis Omraade.

Naar Statens Forsatning tilfiger de Trængende Ret til at fordrø det Nødvendige til Livets Ophold, betragter den det som Statens Pligt at yde Hjælpen. Denne Pligt opfylder den gjennem Kommunerne og fordeler Byrden paa disse efter Hensigtsmæssigheds og Billigheds Hensyn, og den Trængendes Ret til at erholde Forsørgelse kan ikke anses begrundet i hans Forhold til den enkelte Kommune, men kun i hans Egenkab som Statsborger.

Sporvidt Fødslen eller Opholdet bør være det Bestemmende med Hensyn til den Trængendes Henvisning til Forsørgelse af den enkelte Kommune, vil væsentligt være afhængig af, hvad der almindeligvis maa anses hensigtsmæssigt, og hvad der ligeoverfor Kommunerne maa anses billigt ved Forsørgelsespligtens Fordeling mellem disse, men ligesom det dog ligger i den nedærvede Bevidsthed hos Befolkningen, som i det Hele og Store kun har lidet nomadiske Tendenter, at betragte sig hjemmehørende paa Fødestedet, — hvad der særlig gjælder for alle Øboerne — saaledes er det i alt Fald neppe holdbart at anse den enkelte Kommunes Forpligtelse til den Trængendes Forsørgelse som begrundet i et af denne skyldigt Vedlæg for den Nytte og Fordel, Kommunen forud har havt af den Paagældendes Virksomhed og Arbeide. — Det vil være et ganske enkeltstaaende Tilfælde, at Kommunen som saadan direkte har havt Gavn af dette Arbeide eller denne Virksomhed, og det vil kun være meget faa af det hele Antal Fattige, der, selv indirekte, have ydet Kommunen Noget, som kunde give den Trængende et billigt Krav paa Forsørgelse af Kommunen.

Og i alt Fald vilde da et langvarigt Ophold i Kommunen og et virksomt hederligt Liv være Betingelsen for, at et saadant Krav med noget Stik af Billighed kunde opstilles.

Det er derfor efter Mindretallets Mening langt mere den Omstændighed, at den Trængende saaledes har sat Bo og slaaet sig til No i Kommunen samt sluttet sig til denne som sit blivende Hjem, at han med Føie kan betragtes som et af det kommunale Samsunds Medlemmer, hvorfra

Pligten for dette enkelte Samsund til at hjælpe ham maa udledes.

Det er af denne Grund, at Mindretallet har sluttet sig til Lovforslagets Bestemmelser om, at et 10-aarigt stadigt og frivilligt Ophold i den Kommune, i hvilken den Trængende begjærer Forsørgelse af Fattigvæsenet, medfører Forsørgelsespligten for denne Kommune, selv om dette Ophold er begyndt strax efter den Trængendes 18de Aar, i Stedet for at Lovforslaget sætter Begyndelsestiden for dette Ophold tidligt ved den Trængendes 40de Aar, og det er paa den anden Side af samme Grund, at Mindretallet dels ikke kan gaa ind paa saaledes som Flertallet at innskranke Varigheden af dette Ophold til 5 Aar eller rettere 5 to Tre-diedels Aar og ei heller at lade et Ophold af 10 Aar i en anden Kommune, som den Fattige alt havde forladt, da Trangen opstod, medføre Forsørgelsespligt for denne Kommune.

Ved at forlade denne har den Trængende selv vist, at han ikke hørte den til, og det vil for ham neppe kunne have større Interesse at modtages til Forsørgelse i denne Kommune end i den Kommune, hvor han er født og derefter ogsaa i de fleste Tilfælde er opdragen.

Det er saaledes ikke alene Hensigtsmæssigheds-hensyn, som for Mindretallet er det Afgjøvende i at holde sig til Fødestedet som Forsørgelsessted, men det er tillige Hensynet til, at dette i de allerfleste Tilfælde med Føie nærmere vil kunne betragtes som den Trængendes Hjem, end den Kommune, hvor han engang har havt Ophold, men hvilket han dog alt har opgivet, da han blev trængende til det Offentliges Forsørg.

Med Hensyn til Reglerne om Fødestedet har Udvalget foreslaaet nogle Forandringer i Lovforslaget, paa hvilke man skal henlede Thingets Opmærksomhed. Som Fødested bliver naturligvis ikke ubetinget det Sted at anse, hvor Barnet faktisk er kommet til Verden, men det har altid med Føie været antaget, at, naar et Barn fødes under Moderens midlertidige Fraværelse fra hendes Bopæl, bliver dette sidste Sted ikke desto mindre at anse som Fødestedet. I at bibeholde denne Regel er Udvalget enig, og Vædringsforslaget Nr. 16 og det hermed i Forbindelse staaende Forslag om at lade andet Stykke af § 18 udgaa, er forsaavidt at anse som blot Redaktionsændring. Derimod tror Udvalgets Flertal, at man ikke bør bibeholde de i § 18, 1ste Stykke, 2det og 3die Punktum indeholdte Regler, som ofte medføre megen Tvivl og Vanskelighed i den praktiske Anvendelse, men man tror, at det vil være rigtigt at lade Forsørgelsespligten i disse Tilfælde blive behandlet paa den i Lovforslagets § 29 omhandlede Maade, hvorved en stor Simplicitet i Reglerne opnaas.

Vædringsforslagene Nr. 17 og 19 gaa ud paa, at lade § 19 udgaa som selvstændig Paragraf og knytte den deri indeholdte Regel til § 18 som et andet Stykke. Naar Hensættelse i Straffe-